Enderrock | Sheila B. Fernández | Actualitzat el 23/02/2021 a les 17:00

Amb el món als peus i l'univers a la gola

'Galàctica' és el darrer àlbum de la banda mallorquina Telepredicadors, amb el qual presenten 4 cançons | Al crit d''Elvis is alive', el cantant Joan Miquel Riera ens endinsa en el seu treball

Telepredicadors | Jaume Rebassa

Durant la primavera del 2018, a Palma de Mallorca, **Telepredicadors** va esdevenir un lloc on confluïen tres camins: Joan Miquel Riera, a la veu i la guitarra, Pere Llabrés, al baix elèctric, i Bernat Bover, a la bateria i la percussió. Els tres músics havien format part d'altres grups anteriorment i van esdevenir un dels grups balears seleccionats al Sona9 del 2019. Enguany presenten, des d'un conjunt d'influències i estils diferents, l'harmonia homogènica de *Galàctica* (La Cúpula music, 2021). Al disc, de quatre cançons, "no hi ha cap ruptura, són alts i baixos d'una mateixa línia", diuen ells mateixos.

El títol de l'àlbum fa referència, en l'àmbit estètic i conceptual, a la sèrie homònima d'inicis dels 2000 - *Galàctica, estrella de combat,* de Ronald D. Moore. En la mateixa línia, la il·lustració de la portada, feta per Jaume Rabassa, mostra un toro d'Osborne envoltat d'estrelles i llums de neó i làser. El cantant explica com aquesta imatge "és anacrònica i representa el passat que ha canviat. Molts mallorquins recordem aquelles matinades d'estiu, quan el sol despunta i tornes d'un *capde* de *farra*. Quan tornes, i la vida ha succeït, i acabes de ser testimoni de l'escenari on ha passat tot allò important. Ara sembla que els vespres s'han acabat, que no hi ha vida... i *Galàctica* és com un recordatori que ens diu 'Ei!, estem aquí, som vius i, mentrestant, ballem sa vida de sa millor manera que sapiguem ara'". Amb aquestes paraules, ens endinsem en una conversa amb Joan Miquel Riera, que ens parla d'un treball creat en el context del canvi cultural i

vital que ha comportat la pandèmia.

Telepredicadors fa música pel fet mateix de fer música. Vol convidar el públic que participi i formi part d'un projecte que ressalta, com ells mateixos expliquen, "la visió positiva, un xic hedonista, gregària i comunitària, de sa vida, més enllà de buscar allò superficial". Fidels creients del que prediquen des de la seva banda, que anomenen amb humor "la nostra parròquia", defugen la competitivitat i l'ambició desmesurades que moltes vegades dominen en temps presents.

La banda treballa amb tot un conjunt d'estils i propostes amb què interrelacionen i fan compatible la diferència. Els mallorquins consideren l'heterogènia com "una càrrega de sinceritat", en què es permet expressar les idees tal com venen, sense encasellar-se en cap estil ni respondre a cap moviment concret. Així, definint-se entre riures com una "banda de pop amb actitud punk", el grup reivindica "un exercici de llibertat que està molt en desús, una mica en la línia de l'esperit del rock'n'roll, per poder, encara que sigui per una estona, sentir-nos lliures i feliços".

Les cançons, que "sorgeixen sempre per algun motiu, perquè sempre hi ha alguna cosa a explicar" ens mostren aquesta vegada com, fins i tot un cop fetes, poden continuar explicant històries diverses. El segon tema de l'àlbum, "Pare", es va treure del calaix després d'anys, per "tancar una porta del passat". Uns dies després, Riera va perdre el seu pare i, aquest fet, el va fer reafirmar que "sa música té aquest poder sanador, redemptor, d'identificar ses emocions que van succeint al llarg de sa vida. Curiosament, la cançó ha anat lligada a la meva història personal i el títol és per il·lustrar com d'important és", narra el músic.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=3hwT3OGZCJM
El cantant i compositor enalteix com "sa nostra parròquia és festa i energia en estat pur. Nosaltres, vitalment, som optimistes i pregonem que '*Elvis is alive!*'. Venim a esprémer la vida, a conèixer gent... no ens identifiquem amb la bíblica visió de l'existència com un ball de llàgrimes on es ve a patir, sinó que som més del '*qué bello es vivir!*'. I que bé que la música ens permet això".

La tercera cançó de l'àlbum, "Pròleg", neix d'un disc que Riera va publicar el 2007. Al llibret que acompanyava l'àlbum, no només hi havia la transcripció dels temes, sinó també uns textos, entre els quals es trobava la lletra que ara es canta a "Pròleg". "Era com una declaració d'intencions: ve a dir que, malgrat tot, hem de seguir". Situada al mig del curta durada, és un recordatori constant del missatge de la parròquia de **Telepredicadors**, de "la paraula de nostro senyor Elvis Presley".

Riera canta i ens recita una vegada rere l'altra el mateix lema vital: "que cada bombolla d'una copa de cava sigui un somni i, cada glop, una victòria". Aquest brindar i avançar defineix la l'essència mateixa de **Telepredicadors** i la seva manera d'expressar-se amb missatges directes, senzills i sortits de la sinceritat de l'heterogènia. "Els focs artificials els intentem mirar a través de sa senzillesa d'una posta de sol, d'una persona estimada o d'una conversa sincera, sense haver de pensar massa en el que dius".